

Muhtar / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy
написано kitapcy | 22 января, 2025
Muhtar / dedektif hikaye MUHTAR

Temiz havayı, toprağın, çiçeklerin kokusunu çekti ciğerlerine. “İyi yaptım,” diye düşündü bir yandan da, “iyi yaptım araba yerine motosikletle yola çıktığıma.”

Yaz mevsimi yüzünü fena göstermişti. Gündüz saatlerinde sıcaklık kırk dereceyi buluyordu. Rüzgar yerine alev esiyordu sanki karşıdan. Montu sorun değildi, yazlıktı. Fakat kafası kaskın içinde sıırılsıklam oluyordu.

“İyi yaptım gece yola çıkmakla,” diye düşünürken gazı biraz daha açtı. Gündüzün sıcağını yiyen asfalt, gece olduğunda sıcağı kusuyordu. Köy yoluna vurmuştu kendini o yüzden. Tam “İyi yaptım ana yoldan gitmemekle,” diye düşünecekken bunun üçüncü kez olacağını fark edip vazgeçti, demedi.

Dar toprak yolun sol tarafında meyve bahçeleri, sağ tarafında uçurum vardı. Motorunun farından başka bir ışık kaynağı olmadığından, gece karanlığında bir sürprizle karşılaşmamak için yolun ortasından gidiyordu. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Yol kenarındaki tek tük evlerin hiç birinde ışık yoktu.

Havadaki serinliği fark edince, limon bahçelerinin yanından geçtiğini anladı. Bunun neden böyle olduğunu bilmiyordu ama böyleydi. Eve dönünce internetten araştırmaya karar verdi.

Limon bahçelerini geride bıraktığı sırada, karşıdan da bir motosikletin geldiğini gördü. Henüz motorun sesini duymadığı için hangi marka, kaç cc olduğunu anlayamadı. Yolun ortasından geliyordu. Selektör yaptı. Biraz sağa kaydı. Az daha yaklaştığında, karşıdan gelenin motosiklet değil, sol farı yanmayan bir otomobil olduğunu fark etti. Ne yapıyordu bu adam böyle? Gidonu sağa kırdı...

Köyün içine girdiğinde, toprak yolda toz kaldırmamak için hızını kesti. Az ileride, yol kenarında bir köy kahvesi vardı. Yavaşladı, motorunu durdurdu, ayağa aldı. Kaskını gidona taktı, montunu selenin üzerine koydu. Uyuşan bacaklarını hareket ettirip bir iki kez de vücudunun belden yukarı bölümünü sağa sola çevirdi. Sabahın erken bir saati olmasına karşın kahve doluydu.

“Selamünaleyküm.”

Önlerindeki okey takımlarından ve iskambil kağıtlarından kafalarını kaldıran birkaç kişi “Aleykümselam” dedi.

Masaya serdiği gazeteye göz atmakta olan kasketli bir adam, “Gel hele, gel otur da soluklan,” dedi. “Ayran? Çay? Ne içersin?”

Adamın karşısındaki sandalyeye oturdu, “Pek fazla vaktim yok aslında,” dedi, “su ve biraz meyve alıp yoluma devam etmem lazım.”

“Hele bir çay iç, kendine gel de devam edersin.” Kahveciye çay getirmesini söyledi. “Nereden gelir, nereye gidersin?”

Yıllık izinde olduğunu, bir arkadaşını ziyarete gitmekte olduğunu söyledi Motorcu kahvecinin getirdiği çayını karıştırırken.

“Yakında bakkal ve manav var mı?” diye sordu.

Önden ikisi eksik, tütünden sararmış dişlerini göstererek güldü kasketli adam, “Burada manav ne arar? Burası köy. Herkes kendi meyvesini sebzesini kendi yetiştirir.”

“Biraz meyve alacaktım,” dedi Motorcu hayal kırıklığı içinde.

“E, tamam,” dedi kasketli adam. “Üç yüz metre ilerde benim bahçem var. Karpuz, kavun, şeftali, erik... Ne istersen al oradan.”

“Zaten pek fazla bir şey almayacağım,” dedi Motorcu, “birkaç tane yeter. Hava sıcak, bir de rüzgar nedeniyle vücut normalden fazla su kaybediyor.»

“İstediğin kadar al,” dedi kasketli adam.

Cüzdanını çıkarıp para uzattı adama Motorcu.

“Yok,” dedi adam, “senin alacağın üç beş meyveden ne olacak.”

Israr etti Motorcu ama adam kabul etmedi, almadı parayı.

“Suyunu da yolun karşısından doldur,” dedi adam eliyle çeşmeyi

işaret ederek, "Allah'ın suyuna para mı verilirmiş!"

"Teşekkür ederim," dedi Motorcu çayını içerken, "bu yörenin insanının ne kadar konuksever olduğunu hep duyardım zaten."

"İyidir insanımız," dedi kasketli adam.

"Dün gece on-on beş kilometre beride ufak bir kaza atlattım. Sağ olsunlar, köy ahalisi yardımcı oldu, sonra da evlerinde misafir ettiler beni."

Kasketli Adam dikkat kesildi bir anda. "On-on beş kilometre beri de mi oldu kaza?"

"Evet," dedi Motorcu.

"Emin misin yeğenim?" diye sordu Kasketli Adam, "değil on beş, otuz kilometre beride bile köy yoktur burada. Kuraktır o taraf, su çıkmaz oralarda."

Şaşırma sırası Motorcudaydı. "Olur mu canım," dedi. "Beni misafir eden Niyazi Amca da köyün muhtarıymış hatta."

Okey ve kağıt oyunu oynayanlar bir anda ellerindeki taşları, kağıtları bırakıp Motorcu ile Kasketli Adam'ın masasına çevirdiler başlarını. Kahvede çıt çıkmıyordu.

"Hem nasıl su yok," diye devam etti Motorcu, "her yer yemyeşildi, tarlalar, bahçeler meyve, sebze doluydu."

"Niyazi'ydi muhtarın adı, he mi?" diye sordu Kasketli Adam.

"Evet. Karısı vardı, Fatma teyze."

Elli-elli beş yaşlarında, kirpi gibi dimdik beyaz saçları olan bir adam yan masadan sandalyesini de alarak Motorcu ile Kasketli Adam'ın oturdukları masaya geldi.

"Ne diyor Murtaza amca bu adam?"

Kasketli adam, Kirpi Saçlı Adam'a baktı, "Valla ben de anlamadım. Kaza geçirmiş ya, aklı karışık zaar."

Motorcu söylediklerinin kahvede neden bomba etkisi yaptığını anlayamamıştı.

Kirpi saçlı adam, gözlerini Motorcunun gözlerine dikti, "Şimdi seni dün gece Niyazi Amca ile Fatma Teyze mi konuk etti?"

"Evet," dedi Motorcu. Bir yandan da "Ulan kötü bir şey mi söyledim? Ne oluyor?" düşüncesi kafatasının içini tırmalıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun hemşerim sen?" dedi Kirpi Saçlı Adam. "O söylediklerin benim anamla babam."

“Ee,” diyebilirdi Motorcu.

“Eesi, anam öleli yedi, babam öleli de beş yıl oldu.”

Şaşıрма sırası Motorcudaydı. “Ama,” dedi, “ben onları gördüm, konuştum, geceyi evlerinde geçirdim.”

“Nasıl insanlardı bunlar?” diye sordu Kirpi Saçlı Adam, “tarifle hele.”

Motorcu, Niyazi Amca ile Fatma Teyzeyi tarif etti edebildiğinde.

“Hatta,” dedi Motorcu, “Mustafa diye bir oğulları varmış, gurbetteymiş. Bugün eve gelecekmiş, onun için hazırladıkları yatakta yatırdılar beni.”

“Mustafa benim kardeşim olur,” dedi Kirpi Saçlı Adam.

Kahvedeki havanın iyice ağırlaştığını hissetti Motorcu. İlk geldiği andaki güzel enerjiden eser kalmamıştı. İzin istedi. Ayağa kalktı.

Kahvedekilerin tuhaf bakışları arasında kaskını taktı, montunu giydi. Motoruna bindikten sonra elini kaldırıp kahvedekilere veda etti. Birkaç saniye sonra arkasında bıraktığı toz bulutunun içinde görünmez olmuştu.

Kahvede kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Kafalar Motorcunun gözden kaybolduğu yöne çevrilmişti. Sessizliği yolun karşısındaki tarlalardan koşarak gelen çocuğun feryadı yırttı: “Yetişin! Yetişin! Babam traktörün altında kaldı.”

Kirpi Saçlı Adam yerinden fırladı, “Halil bu, Mustafa’nın oğlu.”

Olay yerine gelen Jandarmanın da yardımlarıyla Mustafa’nın cansız vücudu traktörün altından çıkarıldı. Jandarma çavuşu, yanındaki ere, “İşe bak,” dedi, “iki senedir buradayım, tek bir vukuat olmadı. Bugün beş saat içinde iki ölümlü kazayla karşılaştık. Dün gece de motosikletli bir adam, on kilometre kadar beride uçuruma düşmüş. Cesedini bu sabah bulduk.”

Reha AVKIRAN. Detektif proza